

1

Nejhezčí barva, jakou kůň může mít, je podle mě světle šedá až téměř do běla. Ačkoli má rozhodně i své nevýhody. Ať už Stara hřebelcuje a drhnu sebevíc, stejně má každé ráno na nohou a na bříše nevzhledné žluté skvrny. To přitom večer co večer vykydám a podestelu mu spoustou čisté slámy.

„Ty jsi ale čunče,“ mrmlám, zatímco mu drhnu rejžákem jeden obzvlášť tvrdošíjně odolávající flek.

Star se otočí po hlase. Zašmodrchaná čupřina mu sahá až po šedý čumáček. Začnu mu hřívu rozčesávat prsty, abych ho zbavila chuchvalců. Dá to práci, ale nakonec vypadá jeho

hřívá jako šedé hedvábí. Lisa je právě u Olleho a pozoruje mě přes stěnu boxu.

„Ustřiхни mu ji,“ nadhodí. „Krátká ofina je praktičtější.“

„Ani mě nenapadne,“ opáčím. „Dlouhá mu sluší mnohem víc.“

„Jakýpak sluší,“ ucedí Lisa pohrdavě. „Akorát pak vypadá zanedbaně. A měla bys mu ufíknout i hřívu, vždyť to není žádnéj divokej mustang.“

Na tuhle poznámku se vůbec nenamáhám odpovídat. Ostříhat Starovu dlouhatánskou vlnitou hřívu – copak jsem blázen? Lisa se ovšem tak snadno nevzdává. Jako obvykle vůbec nedokáže pochopit, že někdo může mít jiný názor než ona.

„Jestli chceš, můžu mu ji protrhat,“ prohlásí. „Docela mi to totiž jde. Jen se podívej, jak pěkně vypadá Olle.“

„Sedíš si na vedení nebo co?“ zavrčím. Star je dokonalý právě takový jako je. Každý jezdec si nejspíš myslí, že zrovna jeho kůň je nejkrásnější pod sluncem, ale jak Lisu vůbec mohlo napadnout, že bych chtěla ze Stara mít Olleho, to tedy vážně nechápu. Na Ollem sice není nic špatného, jenže je to úplně obyčejný hnědý poník s černou hřívou a černým ocasem. Takových jako je on jsou tisíce. Navíc má místo ofiny jen směšnou zakrslou čupřinku. Možná právě proto si Lisa brousí zuby na to, aby mohla ošmikát i Stara.

„A co když ho jednou ostříhám, až nebudeš doma. To bys koukala, co?“ uchechtne se Lisa.

Vyvalím na ni oči a snažím se odhadnout, jestli je to jenom vtip, nebo mluví vážně. U Lisy si člověk totiž nemůže být tak docela jistý. Mít starší sestru je někdy docela dřina. Možná by to bylo jednodušší, kdyby si na ni člověk zvykal od narození a ne od dvanácti let jako já.

Samozřejmě s Lisou nejsme skutečné sestry, ale protože se její táta Lasse s mojí mamkou na podzim vzali, nevím, jak jinak jí říkat. Slovo nevlastní to sice docela dobře vyjadřuje, ale zase to zní divně. Jako kdybychom vůbec k nikomu nepatřily.

„Aha, a jak bys koukala ty, kdybych ve spánku ostríhala tebe,“ podotknu na oplátku.

Jestli Lise něco závidím, tak její vlasy. Má lesklou černou hřívu až skoro do pasu. Takže pokud si vyšlápne na Stara, bude to ode mě přiměřená pomsta.

„To se neodvážíš,“ odpoví Lisa.

„Bez mrknutí oka,“ ucedím s ledovým klidem. „Jestli se Stara jenom dotkneš, okudlám tě jako podle hrnce.“

Lisa rázem vypadá opravdu nesvá.

„Vždyť já si dělala legraci,“ prohlásí.

„Tak to máš kliku,“ odpovím.

„Neměly bychom vyhřebelcovat i Miru? Nebo myslíš, že to tvoje máti chce udělat sama?“ změní Lisa chvatně téma.

„Vyhřebelcujeme ji, ať je to odbyté,“ odpovím. Máma s Lassem odjeli do města na oběd a bůh ví, kdy budou zpátky.

Když se mamka pustí do nakupování, může to trvat celou věčnost.

„Nám tady nechají zbytky a sami si jdou do restaurace. Copak to je nějaká spravedlnost?“ hudruje Lisa. „Klidně nás mohli vzít s sebou.“

„Holt se nás chtěli zbavit a být sami,“ utrousím ponuře.

„Jo, aby se mohli nerušeně líbat,“ přisvědčí Lisa. „Kdy myslíš, že s tím přestanou a začnou se chovat jako normální rodiče?“

Pokrčím rameny. Jistě, mám Lasseho ráda a samozřejmě je hezké vidět mamku šťastnou, ale občas je ten pohled na ně dost únavný. V takovou chvíli se mi vždycky zasteskne po časech, kdy jsme s mámou byly jen samy dvě.

„Ále, vykašleme se na ně. Pojd', radši vyhřebelcujeme Miru.“

Mira je mamčin kůň. Má dlouhé štíhlé nohy a drobnou hlavu s prohnutým profilem. Je to arabský plnokrevník každým coulem. Když vkročíme k ní do boxu, zastříhá ušima a neklidně zahrabe kopytem.

„To nic, holka,“ pošeptám jí. „Nemusíš se ničeho bát. Chceme tě jenom vyhřebelcovat.“

„Je den ode dne kulatější,“ podotkne Lisa.

„Zaplať pánbůh,“ přisvědčím.

Každé ráno teď chodím do stáje s pocitem nervozity. Co když najdu u Miry v kóji mrtvé hříbátko? Mira totiž už třikrát po sobě potratila a právě proto ji mamka koupila tak

lacino. Hřebčín s arabskými plnokrevníky si nemohl dovolit dál živit chovnou klisnu, která nedokáže donosit hříbě. Ani tentokrát nikdo nedoufá, že Miřino hříbátko přežije, ale zatím se mu podle všeho u ní v břiše daří dobře.

„Tentokrát se to podaří,“ prohlásím a pohladím Miru po krku. *Musí* se to podařit.

Mira mě opatrně očichá. Tímhle způsobem se nevtíravě dožaduje pamlsků, tak vytáhnu z kapsy kousek mrkve.

„Být koněm je vlastně docela přepych,“ prohlásím. „Žádné povinnosti, jídlo až pod nos a dokonce tě i umyjí.“

„Ale zase se nemůžeš najíst, když máš sama chuť,“ namítne Lisa. „A představ si muset jít cvičit, ačkoli se ti zrovna nechce!“

„To je hrozné pomyšlení,“ uchichtnu se.

Lisa při své štíhlosti a obratnosti působí jako vcelku sportovní typ. Umí docela rychle běhat a jde jí i skok do výšky. Ve skutečnosti je ovšem dost líná. Kdyby si měla vybrat, jestli jít běhat, nebo se rozvalit u televize se sýrovými křupkami, není pochyb, jak by to dopadlo.

„Takže já jsem nakonec přece jen radši člověkem,“ rozhodne Lisa. „Jak to vlastně vypadá s tvým tátou?“

„Myslím, že dobře,“ odpovím krátce.

Nechci se o taťkovi bavit. Už tak je pro mě dost těžké snažit se na něj nemyslet. Nepotřebuju, aby mi ho navíc někdo připomínal.

„Když se na závodech přiřítla tvoje máti s tím příšerným řevem, tak jsem myslela, že je málem po něm,“ prohlásí Lisa a při té myšlence se uchichtne.

„Já taky,“ ucedím. „A vážně na tom nebylo vůbec nic k smíchu.“

„Promiň,“ pospíší si Lisa s omluvou. „Nechtěla jsem si z toho dělat legraci.“

Otočím hlavou, abych viděla na žlutomodrou stuhu na dveřích Starovy kóje. Získali jsme ji se Starem na Druhý svátek vánoční, kdy jsme spolu úplně poprvé vyhráli skokanský závod. Měl to být jeden z nejšťastnějších dnů mého života, jenže místo toho patřil k těm nejhorším. Ani si nevzpomínám, jaké to bylo objíždět čestné kolečko, ačkoli od té chvíle uběhlo jen pár dní. Pamatuju si jen jediné. Jak jsem se cítila, když jsem myslela, že taťka umře.

Svatosvatě mi přislíbil, že se přijde podívat na závod, ale jako obvykle se neukázal. A já tam stála se žlutomodrou stužkou celá zklamaná z toho, jak mě zase zradil. Měl mě vidět vyhrát. Jiní tátové vozí své děti po závodech, utěšují je, když se něco nepovede a dmou se pýchou nad jejich úspěchy. Jenže ten můj se ani nedovleče do jízdárny.

Tehdy jsem se rozhodla, že už na něj nikdy nebudu spoléhat. Když jsem lhostejná já jemu, oplatím mu stejnou mincí. V tu chvíli se ovšem přiřítla máma a křičela, že se tátovi něco přihodilo. Nejdřív jsem to považovala za vtip nebo

další z tátových obvyklých přihlouplých výmluv. Vzápětí jsem však pochopila, že je to vážné. Mamku hned tak něco nerozhází, ale tentokrát byla opravdu vyplašená.

Volala jí totiž tátova nová žena Elisabeth se zprávou, že se taťka zhroutil, a musela ho odvézt sanitka. Byly jsme s mámou naprosto přesvědčené, že umře. Proč by se jinak Elisabeth obtěžovala nám telefonovat? Táta je teď její manžel a ona s mamkou spolu nevycházejí zrovna dvakrát dobře.

Po příjezdu do nemocnice se naštěstí ukázalo, že táta neumírá, ale stejně na té nemocniční posteli působil žalostně, slabě a bezbranně. Nebylo mi příjemné ho takhle vidět. Tátové mají být zdraví a silní, ne se choulit pod žlutou nemocniční dekou.

Jakmile Elisabeth došlo, že to s tátou není tak zlé, začala mít náramně naspěch, aby nás odtamtud s mamkou vyprovodila. Podle mého měla alespoň mně dovolit zůstat. Vždyť jde přece pořád o mého tátu, i když se naši rozvedli.

Od té chvíle jsem taťku neviděla ani s ním nemluvila, ačkoli už uběhlo několik dní. Mamka taky ne, protože sluchátko teď pokaždé zvedne Elisabeth. Ta tvrdí, že se tátovi daří o moc líp, ale zřejmě ne dost na to, aby mohl za mnou k telefonu.

Obavy o něj mě bodají v žaludku jako ostrý kámen. Snažím se ty myšlenky zahnat, ale nijak zvlášť se mi to nedaří.

„Promiň,“ zopakuje Lisa a chlácholivě mi položí ruku na rameno.